

Анђелко Заблаћански

ЉУБАВНА ПОЕЗИЈА

ИЗГУБЉЕНИ ТРАГОВИ

Коме се још ноћу, сем теби и мени, сунце рађа
 И сваки псећи лавез или крик сове усуд је жив
 Кад све су изречене лепоте са животом свађа
 Јер није свима дато и у истини не бити крив

Кога још ноћу, сем тебе и мене, чува глуви сат
 И свака тишина груди нам боји храброшћу лудом
 Кад нас понесе сном и јавом измишљен крилати ат
 Да на раскршћу неком далеком сретнемо се чудом

Коме још ноћас, сем нама, на длану мре сваки траг
 Траг постојања љубави у процепу година свих
 У разлици протока времена кад неко ти је био драг
 И оног кад свако у свом болу постане нестварно тих

ПОТОЊИ ТРЕПТАЈ

Хиљаду осећања у једном само стоје:
 Кô у чаури мака скрајнути опијати,
 Док капи меда усном таћи тек могу двоје,
 Без мисли да ће икад проћи љубавни сати.

Ал' кад хиљаду речи одјекну калдрмом душе:
 Кô бат циганских коња у ноћи кад лето зре,
 Док цвили виолина и њени тонови гуше
 Потоњи трептај. Тад, сред ока сва ватра мре

И хиљаду се мисли само у једној слуте:
 Кô кад у мравињаку краљица мати угине.
 Немири ума и срца сасвим те располуте
 А биће узме мрак кô испод пустињске дине.

СМИСАО БЕСМИСЛА

Волети неимање њених голих рамена
Осим у пустом сећању што с болима ћути
Топлину угашеног жара после пламена
Кад једино самоћа зна куд им иду пути

Волети непостојање ознојених дланова
На рубу усана угризе минуле страсти
Све дрхтаје јаве расплићене у сновима
Кад једино самоћа зна истину сласти

Волети неухват њених стидљивих очију
Кроз све забораве, даљине и недођије
И све тишине што најтананију бит крију
Кад једино самоћа зна чиме се јутро мије